

af de sindssyge, slet ikke. Hvis jeg havde grebet det Lovforslag, der forelaa, da jeg tiltraadte min nuværende Stilling, og havde forelagt det for det høje Ting, og hvis det var blevet vedtaget ved Udgangen af Samlingen 1902, tror saa det ærede Medlem, at denne store, pragtfulde Anstalt vilde have været bygget færdig nu? I saa Fald ved det ærede Medlem ikke, hvorledes det gaar, naar det offentlige bygger, og det vilde han dog kunne have faaet god Erfaring om fra København. Nej, Arbejdet vilde langt fra have været færdigt, og de sindssyge vilde ikke have kunnet faa Plads i Anstalten, hvorimod der som Følge af den Vej, jeg med Rigsdagens og det ærede Medlems Tilslutning er gaaet, i forrige Aar er blevet Plads til 40 sindssyge Mennesker, og i den allernærmeste Tid vil blive Plads til 70 til. Disse 110 sindssyge Mennesker maatte have gaaet for Lud og koldt Vand, som de bedst kunde, hvis det var gaaet efter det, som det ærede Medlem nu flere Aar efter siger var hans Tanke.

Det ærede Medlem opholdt sig over Udtrykkene i Justitsministeriets Skrivelse og klagede over, at jeg ligesom vilde skyde Finansministeren frem foran mig som Syndebuk. Det er en stor Fejltagelse. Da der ingen Synd er begaaet, behøves der ingen Syndebuk. Det er derfor saa smukt, som smukt kan være, naar Justitsministeren, som det fremgaar af Skrivelsen, bøjer sig for Finansministerens Ønske. Og naar dette staar i Skrivelsen, er Grunden ogsaa saa smuk, som smukt kan være, nemlig den, at det nuværende Ministerium ikke skjuler noget for Rigsdagen, men altid lægger Kortene paa Bordet.

K. M. Klausen: Den ærede Minister mener, at det, at Statsanstaltens Bygning blev udsat, ikke er kommet til at gaa ud over nogen syg. Deri kan han maaske have en vis Ret, men ogsaa kun en vis Ret, for hvis vi allerede for 3 siden Aar havde paabegyndt denne Bygning, vilde vi, hvis den altsaa maaske ikke havde været færdig, dog have staaet dens Fuldendelse langt nærmere, end vi gøre i Øjeblikket, hvor vi ikke en Gang have vedtaget et Forslag om dens Opførelse. Derfor vil det alligevel til sidst komme til at gaa ud over en Masse stakkels sindssyge Mennesker. At Ministeren er gaaet med til at udvide Fattiggaardene, har jeg ikke bebrejdet ham, paa ingen mulig Maade. Jeg er gaaet med til Forslaget for i Mangel af noget bedre at faa dette. Men

derfor mener jeg ikke, man maa udskyde den Løsning, det Spørgsmaal, som er paa-trængende nødvendigt og krævet af mange Mennesker i Landet, nemlig Opførelsen af et nyt Sindssygehospital. Saa siger Ministeren, at det har ikke været hans Mening, at Finansministeren skulde være Syndebuk for de Synder, Justitsministeren har begaaet. Det vil jeg heller ikke ønske, Finansministeren skal blive, for det blev ikke nogen rar Stilling paa Dommens Dag at skulle staa til Ansvar for alt det, Justitsministeren har begaaet. Men jeg synes, det er underligt at skyde Finansministeren frem foran sig og dække sig bag hans Ryg.

Justitsministeren (Alberti): For at Forholdet kan være ganske klart mellem det ærede Medlem og mig, maa jeg sige, at det er urigtigt, at mange Mennesker i Landet have krævet Opførelsen af et Hospital. Det, som mange Mennesker have krævet, og som jeg er enig i, er, at der skal skaffes Plads. Men hvorledes Plads skal skaffes, er en Sag til Forhandling inden for Lovgivningsmagten.

Ordføreren (Zahle): Jeg skal blot gøre den lille Bemærkning, at jeg tror, de fleste ville finde, det er et ganske naturligt Standpunkt, den ærede Justitsminister har indtaget til Spørgsmaalet om Sindssygeanstalterne. Det er vist heldigt, at de sindssyge i saa stort Omfang som muligt anbringes under Forhold, der for dem ere naturlige og lig de hjemlige. I jo større Omfang det kan ske, des bedre er det, og det synes ogsaa af de Beretninger, man nu har fra Raamosegaarden, at denne Maade at anbringe dem paa er heldig. De finde der en naturlig Beskæftigelse og føle derfor saa megen Sindstilfredshed, som Sygdommen kan tillade, og de trives godt i legemlig Henseende. Det er derfor sikkert en god Bane, man er kommen ind paa med Hensyn til de sindssyge, der ikke tiltrænge Hospitalsbehandling. Et andet Spørgsmaal er, om man ikke ved Siden deraf staar i en Situation, som gør det nødvendigt at træffe Forholdsregler for de sindssyge, der tiltrænge Hospitalsophold. Enhver maa dog ønske, at vi ikke gaa til Millionbyggeri, uden at det er højst nødvendigt. Men man kunde maaske ogsaa træffe mindre vidtgaaende Foranstaltninger.

Spørgsmaalet om de vanrøgtede Børn er et meget vanskeligt Spørgsmaal, navnlig for saa vidt det Spørgsmaal angaar, i hvilket Tilfælde man maa tage Børnene fra Forældrene. Men det, som nærmest træn-